

HOOFDSTUK 10,

waarin de Baron een hert met kersen beschiet

Ooit vierde ik in het woud het einde van een fijne jachtdag met een mondvol heerlijk zoete kersen, toen ik geritsel hoorde tussen de bomen. Voor ik het wist, stond ik oog in oog met een statig hert. Het keek me onbekommerd aan, alsof het wist dat ik al mijn hagel eerder op de dag verschoten had.

Uit gewoonte nam ik toch mijn geweer om het te vullen met munitie. Toen ik doorkreeg dat mijn zakken inderdaad helemaal leeg waren, spuwde ik een tiental kersenspitten in de lader. Hoewel ik wist dat ik geen enkele kans op succes had, schoot ik toch. Ik raakte het hert perfect tussen de takken van zijn gewei, midden op het trotse voorhoofd. Als ik hagel had gebruikt, was het hert kansloos geweest. Nu verstijfde het dier gewoon even van verbazing, rilde en stooft weg.

Ik dacht er niet meer aan tot ik twee jaar later met een gezelschap op jacht was in datzelfde woud. Het moet op dezelfde plek geweest zijn dat ik hetzelfde hert opnieuw ontmoette. Het keek me aan alsof het me herkende.

Tussen de takken van zijn gewei groeide een kersenboom, meer dan twee meter hoog.

Ik herinnerde me meteen het avontuur van twee jaar eerder en greep mijn tweede kans. Met één welgemikt schot legde ik het grote dier neer.

Dezelfde avond nog aten we met het hele gezelschap hertenvlees, met een saus van verse kersen. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik twee onderdelen van een maaltijd met een enkel schot had buitgemaakt.

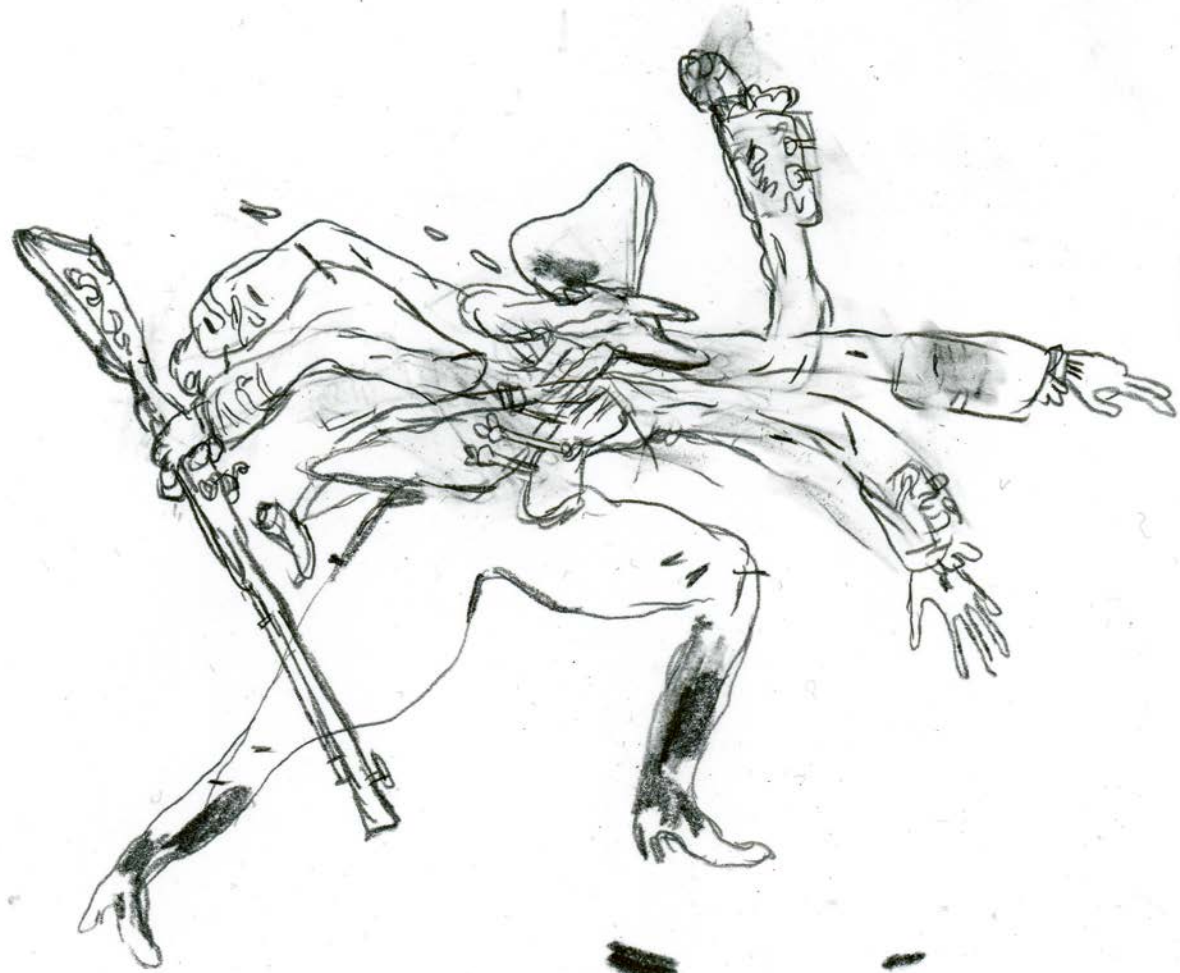

HOOFDSTUK 11,

waarin de Baron een beer op twee fronten tegelijk aanvalt

Een andere keer was ik volkomen opgegaan in de jachtpartij. Toen ik al mijn munitie had verschoten, was het al schemerduister en moest ik nog een lange weg door het woud.

Opeens rende met grote snelheid een verschrikkelijke beer op me af. Zijn mond stond wagenwijd open, het speeksel gutste er al uit bij het vooruitzicht mij op te kunnen vreten. Het reusachtige dier kon zich elk moment op mij storten. Tevergeefs tastte ik in mijn zakken. Zelfs een allerlaatste, verdwaald hagelbolletje had ik niet meer.

Al wat ik vond, waren twee vuurstenen. Met al mijn kracht wierp ik een vuursteen door de opengesperde kaken van het beest in zijn keel.

De beer brulde van de pijn! Woest draaide hij zich om, zijn benen wijd opengesperd.

Dat gaf mij de kans om de tweede vuursteen door de andere kant van zijn lichaam naar binnen te gooien, via de ... achterdeur, zeg maar. Die tweede vuursteen moet in die berenmaag met geweld tegen die eerste vuursteen zijn gevlogen. Dat moet een vonk hebben veroorzaakt. En die heeft de gassen in die berenmaag vast doen ontploffen. Met een oorverdovende knal sprong de beer in duizend stukken uiteen.

Hoewel het die keer goed afliep, mag ik er niet aan denken nog eens met een beer te moeten vechten zonder munitie.

HOOFDSTUK 12,

waarin de Baron een wolf binnenstebuiten trekt

Als je zo alle avonturen na elkaar hoort, lijkt het alsof de wildste en gevaarlijkste dieren het roken wanneer ik weerloos was.

Zo lag ik ooit even op mijn rug te rusten in het bos, toen een angst-aanjagende wolf op me afrende. Hij was zo snel dat ik noodgedwongen het eerste deed wat in me opkwam, hoe vreemd het ook was. Ik duwde mijn vuist in zijn open mond. Ik bleef die vuist dieper en dieper duwen, tot mijn arm een flink stuk voorbij zijn schouder zat. Onze ogen keken

elkaar verschrikt aan. Ik zag aan zijn blik dat hij me zou verslinden zodra ik mijn arm terugtrok. Dus zat er niks anders op dan die arm nog dieper te duwen. Toen ik niet meer verder kon, voelde ik de staart van de wolf. Die greep ik vast en ik trok.

Om een lang verhaal kort te maken: ik trok de wolf binnenstebuiten als een handschoen. Toen wierp ik hem op de grond en liet hem daar liggen.

HOOFDSTUK 13,
waarin de jas van de Baron hondsdel wordt

De laatste keer dat een woest beest me aanviel, was niet in een bos, maar midden in de stad! Op een koude dag liep ik in een steegje in Sint-Petersburg, toen er ineens vanuit het niets een wilde hond achter me aan kwam rennen.

Om sneller te kunnen lopen, gooide ik mijn bontjas af.

Een paar huizen verder sprong ik een restaurant binnen. Daar deden heerlijke geuren me een vijfgangenmenu bestellen.

Toen ik weer buitenkwam, had de kou me aan mijn bontjas moeten herinneren, maar door de wijn had ik het lekker warm!

's Avonds laat pas dacht ik weer aan die bontjas. Ik stuurde mijn bediende naar het steegje om hem op te halen. De brave man hing hem daarna in mijn klerkast tussen mijn andere kledingstukken.

De volgende ochtend schrok de bediende zich een aap toen hij de klerkast opendeed.

'Uw jas is gek geworden, meester!' gilte hij uit.

Inderdaad, toen ook ik in de klerkast keek, zag ik de jas wild op en neer springen aan zijn kapstok. Al mijn kleren waren aan flarden gereten.

Ik greep mijn bontjas, schudde hem krachtig en de dolle hond viel eruit.

Hij landde op mijn beste driedelige pak en zette er zijn tanden en klauwen in. Daarna vluchtte hij mijn huis uit, op zoek naar nieuwe slachtoffers.

